

13 — PRAZNIK

Otkako su se preselili, nije progovarao.

Na sve načine se trudila da ga odvoji od skuta, i navede ga da se barem na trenutak otisne ka površini, ali svi pokušaji ostajali su jalovi. Učinio bi nekoliko bezvoljnih zamaha, a potom pustio da potone na dno nastavljajući da smežuranim ručicama mulja peskovito tle.

Nije mogla da ga krivi. Kao i svaka majka, poznavala je svoje dete, i nije bilo sumnje da pati zbog činjenice da su bili primorani da napuste dom. Bližila se nova godina, i po prvi put neće imati priliku da sa bratom okiti jelku. Razmišljala je o alternativni, nečemu što bi moglo da posluži kao zamena za izgubljenu radost, ali osim kržljavih algi i gliba nije bilo ničega što bi se moglo iskoristiti.

Trebalo je mudrije da biram.

Dragan se činio kao čovek iz snova. Vešt na rečima, pažljiv u svakom trenutku, osvojio je njeno srce još na prvom sastanku. Pustila ga je da im uđe u dom, ne sluteći da se pod maskom osećajnog muškarca krije lice čudovišta.

Dečacima je trebao otac.

Dobili su siledžiju. Dok se zadovoljavao da iskali bes samo na njoj, mogla je da trpi. Ali, kada je prvi put digao ruku na starijeg, naredila mu je da ode.

Bogu hvala, nije ga pronašao. Bio je u školi.

Nije smela da se opusti. Ljudi takvog karaktera ne predaju se lako. Otišla je samo do prodavnice, ali se na licu dvogodišnjeg Marka videlo da nešto nije u redu čim je prešla prag. Udarac beše snažan. Kada se osvestila, bila je ispunjena vodom.

Srećom, potonuo je kraj mene.

Nije imala nameru da digne ruke od njega. Sada, kada nije bilo zemaljskih obaveza koje bi je u tome sprečile, poklanjala mu je izuzetnu pažnju. Morao je da prihvati novi život, da pokuša sve kako bi nastavio i prilagodio se okolnostima. Nažalost, samo je sedeo. Mрске riblje glave izranjale su iz mraka, kidajući komade njegovog nevinog lica. Prvo su stradali obrazi, mekani jastučići za koje ga je štipkala čim je pogledao. Potom je izgubio oko.

Na kraju će ostati samo kosti.

Prethodnog dana, dozvolila je da ih razdvoji struja. Utonula u sećanja, prekasno je shvatila da su se udaljili. Panično ga je tražila, napinjući se da kroz mutnu okolinu razabere detinje obrise bez kojih nije mogla da zamisli večnost. Nije ga bilo.

A onda se vratio odozgo.

Kako je samo bila srećna. Obavijala je meke udove oko njega, podstičući ga da joj se obrati, i podeli svoje iskustvo. Obasipala ga je poljupcima bez usana, gotovo luda od sreće. Molila ga je da zajedno pođu gore, da plivaju i ponovo budu živi. Majka i sin, zauvek zajedno u podvodnom beskraju.

I on joj je pokazao.

U prvi mah nije shvatila o čemu je reč, dok je ostacima prstiju grebao ledenu koru površine, pokušavajući da joj objasni. Onda je ugledala šare, usečene linije koje su se međusobno presecale, tvoreći nepoznate oblike i figure. Sećanje se vratilo polako, poput plime.

Klizaljke.

Više nije bilo sumnje u to da će Nova godina doneti promene. Čim svane, opet će se uputiti ka vrhu. Neće se mešati, neka sam izabere društvo. Sve što je planirala da učini, jeste da mu kao svaka dobra majka omogući da dobije željeni poklon. Deca će se sigurno vratiti, a kada joj pokaže ono koje mu se najviše dopada, njene ruke će imati toliko snage

da probiju led. Možda neće biti ukrasa i pesme, ali radost neće izostati. Konačno će mirno moći da ga posmatra, opijena detinjom srećom. Na kraju, samo to je i važno.

Kada ti i to dosadi, vratićemo se po još. Gde je voda, tu su i ljudi. Ko zna, možda i meni jednog dana dođe onaj pravi...

A dok se to ne desi, uživaćemo u svakom prazniku.